

Tisztelt Emlékezők, Hölgyeim és Uraim!

2003. november 13-án, tíz évvel ezelőtt délelőtt 11 órakor ismét megtörtént a megszokhatatlan, egy repülőgép eltűnt a lokátorok képernyőjéről és nem válaszolt semmilyen frekvencián. Azonnal felszállt a kutató-mentő helikopter a két egykori kollégiumi szobatárs keresésére.

Szász Gábor és Lanecker József hallgatóként három évig egy szobában laktak Primorszkoban, Krasznodárban és Kussovskajában is. Nehéz, embert próbáló évek voltak, amíg itthon az egyetemisták és a főiskolások életük legszebb éveit élték, addig Ők kint nagyon nehéz körülmények között tanultak, mert vadászgépen akartak repülni. Kitartóak és szerencsések voltak, mindketten elvégezheték a főiskolát, és Szolnokon tiszté avatták őket.

Itt váltak szét útjaik, Szász Gábor Taszárra, Lanecker József Pápara került. Mindkét alakulat szeretettel és bizalommal fogadta az újoncokat és pár év múlva már, mint hadrafogható pilóták jártak készütségbe és repülték a MiG 21-est. Egyikei voltak annak a közel 200 pilótának, akik akkoriban minden más háttérbe sorolva vadászpilótaként MiG-21-esen védték Magyarország légtérét.

Lanecker József, utolsó pápai ezredparancsnokként, 2000. augusztus 24.-én az egész ezreddel búcsúztatta a 21-est. A megrázó képsorok sok híradóban lefutottak, Lanecker ezredes ünnepélyes külsőségek között tisztelegve, a szemében könnyekkel, elcsukló hangon mondta ki hogy: OSZOLJ, és egyben búcsút mondott a vadászrepülésnek.

Nagy felkészültségű pilóta volt, aranykoszorús repülőgépvezető, különböző gépeken több mint 1800 órát repült, a pápai harcászati repülőezred parancsnoki beosztása után, 2000 novemberében a Magyar Honvédség 59. Szentgyörgyi Dezső Repülőbázis törzsfőnöki beosztásába került.

Ezt követően, 2003. július 01.-i hatállyal kinevezték a Honvédelmi Minisztérium, Honvéd Vezérkar, Hadműveleti és Kiképzési Csoportfőnökség Fegyvernemi Osztályának, osztályvezető helyettesévé. Felkészültségét, sok éves csapattapasztalatát hatékonyan hasznosította új beosztásában.

Természetesen vezetői feladatainak ellátása közben is nagyon hiányzott neki a repülés. A magas vezérkari beosztása ellenére engedélyezték, hogy néhány órát a levegőben tölthessen a szolnoki ezred gyakorló gépeivel.

Azon a tragikus novemberi csütörtökön, esküjéhez híven élete árán is megóvta Tiszagyendát. Lanecker József ezredes és Szász Gábor őrnagy, még kivezették a

kezelhetetlenné vált AK-52-est a falu légteréből, így a kényszerleszállásra esélyük sem maradt, 150 méterre a falu szélétől belecsapódtak a szántóföldbe.

Egy végső repülés során, ily módon találkozott ismét a két egykori szobatárs, együtt kezdett pályájukat pedig végleg megtörte a zuhanás és így repülnek együtt tovább az örökkévalóságban.

Hölgyeim és Uraim!

A szeretetben nincs felejtés. Ezért megrendítő, ha elveszítjük azt, akit szeretünk: a halál olyasmit kér tőlünk, ami lehetetlen - hogy engedjük el, akivel egyek vagyunk. Apa nélkül, társ nélkül, a szeretett másik nélkül felnőni kegyetlen feladat a sorstól, mégis meg kell tanulnunk el fogadni a sors akaratát, még ha nem is értjük. El kell tudnunk fogadni a soha viszont nem látást, egy hang és a gyengédség megszűntét, melyek hordozói voltak a kapcsolatnak, elfogadni az elképzelt közös tervekben a jövő hiányát. Ha megtanuljuk a tenyerünkbe zárni, kincsként őrizni az apró, de ragyogó pillanatokot akkor talán idővel megnyugvást találunk Addig nem léphetünk tovább. Idővel a gyász fájdalma átadja helyét az emlékezésnek, s az ember lényének üresen kongó részei újra megtelnek hangokkal, beszéddel, akár nevetéssel. A múltat le kell zárni, de feledni soha nem szabad. A visszatekintés katartikus hatású, erősebbek leszünk tőle, így jobban szembe tudunk nézni aktuális félelmeinkkel, életünk mindennapi kihívásaival és ezzel emlékeink nagyban hozzájárulnak életünk jobbá tételéhez. Felszabadítanak minket a jelen zsarnoksága alól, és lehetővé teszik tudatunk számára, hogy visszalátogassunk a régi szép időkbe. Olyan eseményeket válogathatunk ki és őrizhetünk meg az emlékezetünkben, amelyek különösen kellemesek és jelentőségteljesek számunkra, és olyan múltat "alkothatunk" az emlékek segítségével, amely segít nekünk boldogulni a jövőben.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Az ember a múltjából él. Aki nem békél meg a múlttal, jövőjét sem láthatja tisztán. A most aktív katonáknak felelőssége és feladata, hogy emlékezzenek erre a súlyos balesetre és megőrizzék az elhunyt bajtársak emlékét. Lanecker József élete és munkássága, utat mutat és erőt ad nekünk ahhoz, hogy ott folytassuk, ahol Ő abbahagyta, és ugyanolyan kitartással és elkötelezettséggel szolgáljuk hazánkat, mint ő tette. A Magyar Honvédség 59. Szentgyörgyi Dezső Repülőbázis állománya nevében biztosíthatom Önöket arról, hogy azon vagyunk és leszünk, hogy Lanecker József mindannyiunk emlékezetében tovább élhessen, és emlékét tisztelettel megőrizzük.